

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Apare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coșbuo	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Niolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Tașcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB“

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, CALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: săpunuri de *lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; săpunuri de *violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; săpunuri de *familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central“, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătreței și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerador puternic al rădăcinei părului și răcoritor al pielei capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinei părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botot“ un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2 lei

„ „ „ „ mic „ 1 leu

„ „ „ *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2,50

„ „ „ „ mic „ 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustăți, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte virginal, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oșet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra bătăturilor flaconul 1 leu.

Perii pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din Paris, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc.

Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

În laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 » » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Th. D. Speranția, Legătura cu școala. — Elena Stratilescu, Iohann Fr. Pestalozzi (traducere). — G. Coșbuc, Coadă Chinejilor. — Const. Păun, Ouăle și întrebuințarea lor. — N. Rădulescu-Niger, Pruncul muncii (poesie). — Silvestru Moldovan, Cheea Turzii. — Moș-Neagu, Este nebun bejivul? — Gr. Teodossiu, Invățătura fetelor. — Din activitatea cercurilor culturale. — Serbarea școlară din Valea-Mare (Muscel). — Înștiințare. — Cronica săptămânii. — De pe Domeniile Coroanei. — Bibliografii. — Mulțumiri. — Licitațiuni.

Sfaturi: Pentru friguri. — Pentru bube dulci.

Ilustrațiuni: Împăratul Frederic cel mare. — Sergentul Alexandru Topârlan, elev al clasei V primare rurale din comuna Hotarele, plasa Oltenița, jud. Ilfov. — A înnebunit bejivul.

Legătura cu școala.

Cu încetul se face oțetul: așa zice vorba veche românească. Trebuie însă de băgat de seamă că pentru ea să faci oțet nu e destulă numai încetenimea, ci mai trebuie ceva.

Dacă, de pildă, vrei să faci oțet de vin, trebuie mai întâiu să ai vin și vinul acela să-l pui într'un vas și vasul cu vinul să-l pui la căldură, etc., etc. și apoi să-l lași să se facă cu încetul și încă foarte cu încetul. Cu toate acestea dacă ai ceceace se cheamă cuib de oțet și torni vin în el atunci se face mai repede oțet. Va să zică dacă ai cuib atunci chiar și oțetul se face mai repede. Va să zică dacă vrei să faci oțet mai repede atunci trebuie să cauți cuib, iară când ai cuib atunci trebuie să-l păstrezi. Cuibul e mare lucru. Cuibul ajută și la înmulțirea banilor. După ce a pus omul bine de-o parte vr'o câțiva poli, pe urmă se mai adună cu încetul și alții pe lângă dâșii.

Am fost astă vară în Transilvania la Sibiu, și

din Sibiu m'am dus la un sat de pe-acolo numit *Siliște*.

Nu pot trece cu vederea să spun ce mult mi-a plăcut și satul și gospodăriile românești și oamenii din satul Siliște.

Ce voiu să spun însă e următorul lucru:

Eră într'o Duminecă și trebuia să vină dela Sibiu, mulțime de lume ca să vadă satul acesta.

Siliștenii știind aceasta au hotărât să facă o primire frumoasă mosafirilor.

Nu mai spun cum le-au eșit înaintea să-i întâmpine; nu mai spun ce-au mai făcut de-a rândul, ci voiu să spun numai că primirea cea mare s'a făcut la școala satului.

Școală foarte frumoasă așezată în Curtea Bisericii.

Primirea s'a făcut cu muzică. Dar ce muzică? Muzică vocală, condusă de un învățător.

Și aceasta încă n'ar fi mare lucru. Câți învățători și la noi nu fac cor cu copiii dela școala lor. Sunt atâția învățători cari cântă cu copiii și la biserică.

Ceeace eră interesant la Siliște, eră că corul eră alcătuit nu numai din copiii din școală, nu numai din școlari, ci din tot tineretul satului; adică pe lângă școlari și școlărițe erau și toți flăcăii și toate fetele din sat. Aceasta ne a minunat pe toți și mai ales ne-a minunat când am văzut că și flăcăii și fetele aveau câte-o hârtie cu note de muzică și cântau pe note.

O mulțime de întrebări mi se îmbulzira atunci în gând și nu știam cum se le află răspunsul. Mă miram cum au făcut învățătorii să învețe muzică pe flăcăii și pe fetele mari? Când i-au învățat ei? Când i-au adunat și cum i-au adunat? Știam că pe la noi e foarte greu să-i aduni la școală și pe cei ce sunt de școală, iar pe ceilalți nici vorbă nu e. Am intrat dar în vorbă cu un sătean.

— Mă rog, dar flăcăii și fetele de unde știu să cânte?

— Poi, știu, pentru că au învățat.

— Dar dela cine au învățat?

— Poi, dela învățător.

— Dar învățătorul când i-a învățat?

— Poi, în toată Dumineca și sărbătoarea cântă cu ei și-i învață.

— Dară văd că au și niște hârtii cu note și se uită pe dânsele.

— Poi, se înțelege.

— Dar notele când le-au învățat?

— Poi, când le-o fi dat învățătorul.

— Nu, mă rog. Eu întreb când au învățat ei să cunoască note de muzică?

— Apoi asta au învățat'o când erau și ei școlari la școală.

— Și nu le-au uitat?

— Poi, de unde să uite când cântă în toată Dumineca și sărbătoarea.

— Vrea să zică au învățat de când erau școlari și după ce nu mai erau școlari, adică după ce au isprăvit școala tot n'au încetat de a veni să cânte la școală.

— Poi, cum! Care cum a învățat odată vin și cântă mereu. Uite colo, tânăra cea de-a treia, despre fereastră, e măritată de vr'o doi ani, e nevastă; și cea de lângă fetița cea mică e tot măritată. Și sunt mai multe. Și cântă toate și toți cari au glas și pot să cânte.

Din acestea am înțeles cum stau lucrurile.

Învățătorul nu umblase prin sat ca să adune flăcăii și fetele ca să-i pună să învețe a cânta la cor, ci îi ținea la cor de când fuseseră școlari. Cu alte cuvinte învățătorul făcuse un cuib de cor și-l păstră. Cu acest mijloc se înțelege că eră ușor de avut cor, pentru că dacă din cei mari îmbătrânesc ori pierd glasul și nu mai vin să cânte la cor, în schimbul lor vin alții mici cari intră în școală. Astfel corul mereu se înnoește și se păstrează.

Aceasta însemnează că învățătorul știe să facă pe săteni să rămână în legătură cu școala. Și dacă sătenii sunt în legătură cu școala, câte lucruri bune pot face ei împreună!

Th. D. Sperantia.

Iohann Friederich Pestalozzi (1).

— Ora de seară a unui pustule —

1. Omul, cum e el, acelaș pe tron și în umbra frunzișului, omul în ființa lui, ce e el? Pentru ce nu ne-o spun înțelepții? Pentru ce nu observă spiritele de seamă ce e neamul lor? Și un țăran doar are nevoie de boul lui, și nu caută el să-l cunoască? Nu caută un păstor să afle care-i natura oilor sale?

Și voi care aveți nevoie de om, și ziceți că-l păziți și-l pașteți, vă dați voi osteneala ce și-o dă țăranul cu boul lui? Aveți și voi grijă de el cum are păstorul de oile lui? E oare înțelepciunea voastră bunătatea păstorilor luminați ai poporului?

Se știe ce e omul, de ce are el nevoie, ce îl ridică și ce îl înjosește, ce îl întărește și ce îl slăbește: de aceasta au nevoie păstorii popoarelor, precum și omul în coliba cea mai de jos.

Pretutindeni simte omenirea această trebuință. Pretutindeni se silește a se înălța cu anevoință, cu muncă și cu silință. De aceia generațiile ei se oflesc nemulțumite, de aceia sfârșitul zilelor le strigă tare celor mai mulți oameni că isprăvirea carierei lor nu i-a mulțumit. Perfecțiunea lor nu e coacerea fructelor perfecte ale anotimpului care după ce și-au îndeplinit destinația, îi lasă să cadă în odihna ernii.

5. De ce cercetează omul adevărul fără ordine și fără țel? De ce nu cercetează el conform cu trebuințele naturii sale, ca pe ele să-și clădească fericirea vieții? De ce nu caută el adevărul, care să-l mulțumească în suflet, care să-i desvolte puterile, să-i înveselească zilele și să-i ferească anii?

Mulțumire a ființei noastre în interiorul ei cel mai ascuns, putere curată a naturii noastre, fericire a existenței noastre, tu nu ești un vis. A te căuta și a te cerceta pe tine e țelul și destinația omenirii, și a mea trebuință ești tu și dorința vie a adâncului sufletului meu e a te căuta pe tine, țel și destinație a omenirii.

Pe ce cale te voiu află eu adevăr, care mă ridică la perfecționarea naturii mele? Omul, împins de nevoile lui, găsește calea către acest adevăr în adâncul naturii sale.

Toate puterile curate de fericire ale omenirii nu sunt da-

(1) Cine e Pestalozzi? Epitaful de pe mormântul marelui scriitor elvețian o spune: Aici odihnește Heinrich Pestalozzi, născut la Zürich în ziua de 12 Ianuarie 1746, mort la Brugg în ziua de 17 Fevruarie 1827. Salvatorul săracilor la Neuhof. Predicatorul poporului în Lienhard și Gertruda. La Stanz tatăl orfanilor. La Burgdorf și Münchenbuchsee, Fondatorul școlii populare nouă. La Yverdun educatorul omenirii. Om, creștin, cetățean. Totul pentru alții, pentru el însuși nimic. Binecuvântat să fie numele său.

rurile artei și ale întâmplărei. În interiorul naturii tuturor oamenilor zac ele cu aptitudinile lor fundamentale. Cultivarea lor e trebuința generală a omenirii.

Punct de vedere al vieții, destinată individuală a omului, cartea naturii ești tu. În tine stă puterea și orânduiala acestei înțelepte călăuze, și orice educație în școală, care nu e întemeiată pe baza educației omenești, își greșește drumul.

10. Pruncul îndestulat de hrană învață astfel ce îi este lui mama sa, și ea formează în el iubirea, care e esența mulțumirii, înainte ca copilul să poată pronunța sunete de datorie și de mulțumire, și fiul, care mănâncă pâinea tatălui său și se încălzește cu el la vatra lui, găsește fericirea științei lui și a datoriilor copilului pe această cale a naturii.

Toată omenirea e în esența ei aceeași și are numai o cale spre mulțumirea ei. De aceia adevărul, care e scos curat numai din adâncul ființei noastre, va fi adevăr general omenească, va fi adevăr unificator între cei ce se ceartă, cari cu miile se sfădesc dela învălișul lor.

Omule, numai tu ai simțul intern al puterilor tale, și el e dojana naturii care educă.

Înălțarea generală prin educație a acestor puteri interne ale naturii omenești către curata înțelepciune omenească, e scopul general al educației, chiar al celui mai de jos om. Exercițiul, aplicarea și întrebuințarea puterilor și a înțelepciunii sale în situațiile și împrejurările speciale ale omenirii, e educația în vederea unei profesii și educația în vederea rangului social al fiecăruia. Aceasta trebuie să fie totdeauna subordonată scopului general de formare a omului.

Înțelepciune și putere bazate pe simplitate și nevinovăție, e parte fericitoare în orice situație și în orice adâncime a omenirii, după cum ea e în orice înălțime trebuința ei inevitabilă.

15. Cine nu e om, om cultivat în puterile lui intime, aceluia îi lipsește baza pentru formarea în vederea destinației lui celei mai apropiate și a situației lui speciale; această lipsă nu e scuzată prin nici o înălțare exterioară. Între tată și între prinț, între săracul împovărat cu grele griji de hrană și între bogatul, care suspină sub greutatea unor griji și mai mari, între femeia neștiutoare și între renumitul învățat care știe multe, între trândavul care pirotește de somn și între geniul a cărui putere vulturească influențează în lumea întreagă, sunt prăpăstii. Dar când unuia în înălțimea sa îi lipsește omenie curată, îl vor învăliși acolo nouri grei, pe când în colibe joase, omenie cultă va redă dela ea mărire omenească înaltă și mulțumită.

Astfel în înălțimea sa principele e însetat de legi drepte și înțelepte pentru prizonierii săi, dar poate că el svârle în zadar sacul plin cu aur. Să înalțe (să desvolte) simțul de omenie în sfatul de războiu, în funcțiile de vânătoare și de

rentă, și sentimentul de părinte în interiorul casei sale și atunci va formă înțelepțește, serios și părintește pe judecătorii și pe păzitorii prizonierilor săi.

Fără aceasta, sunetul legiuirilor luminate e sunetul de iubire a aproapelui în gura oamenilor fără inimă.

Atât de îndepărtat ești tu, poate, prințule de fericirea adevărului pe care-l cauți.

În acest timp sub picioarele tale, în coib, părinții tăi se poartă înțelepțește cu fiii denaturați. Prințule, în lacrămile vegherilor lor nocturne și în necezul poverilor lor zilnice învăță înțelepciune față de prizonierii tăi, și dă dreptul tău de viață și de moarte oamenilor cari caută pe această cale înțelepciune. Prințule, fericirea lumii e omenire cultă și numai prin ea influențează puterea luminărei și a înțelepciunii și fericirea internă a tuturor legilor.

20. Puterea cultivată a omenirei, acest izvor al faptelor ei puternice și al bucuriilor ei liniștite nu e o îmboldire incultă, nici o rătăcire înșelătoare.

Calea naturii, care desvelește puterile omenirei, trebuie să fie deschisă și ușoară și formarea omenirei, spre înțelepciune adevărată, liniștitoare, trebuie să fie simplă și general întrebuințabilă.

Natura desvălește toate puterile omenirei și ale nevinovăției prin exercițiu și creșterea lor e bazată pe întrebuințare.

Ordinea naturii în formarea omenirei e puterea întrebuințării și a exercitării cunoștințelor, a darurilor și a talenteilor fiecăruia.

De aceia omul simplității și al inocenții, acela care tot exercitând și întrebuințând cu silință liniștită fiecare din puterile și dispozițiile sale, e acela care e format de natură spre adevărata înțelepciune omenească; pe când din contră, omul care încurcă această ordine a naturii în sufletul său, și slăbește simțul curat al supunerii la cunoștințele sale, devine incapabil de a gustă fericirea adevărului.

25. Omule, tată al copiilor tăi, nu împinge puterea spiritului lor în întinderi depărtate, înainte ca el să fi câștigat putere prin exercițiu apropiat, și teme-te de anevoință și oboseală.

Când oamenii se grăbesc în mersul acestei ordini, atunci ei tulbură în ei înșile puterea lor interioară și distrug liniștea și echilibrul ființei lor în adâncul cel mai profund al sufletului lor.

Ei fac aceasta când se aventurează în învălmășala înmiiță de învățături de vorbe și de păreri, mai înainte ca prin cunoștința de fapt a lucrurilor reale să-și fi format spiritul ușor de cârmuit spre adevăr și înțelepciune, în loc de a face din adevărul scos din lucrurile reale baza direcțiunii spiritului lor și cea d'întăiu cultură.

Calea artificială a școlii împinge pretutindeni ordinea vor-

belor înaintea naturii libere, care e înceată și care așteaptă, și astfel formează pe om către o scelipire artificială sub care se ascunde lipsa de putere naturală internă, și mulțumește timpuri ca secolul nostru.

Străduința repulsivă, istovitoare către umbra aparentă numai de adevăr; silința pentru ton, sunet și vorbe de adevăr, unde nu e excitat nici un interes și nu e posibilă nici o întrebuintare; îndreptarea întregii puteri a omului care crește asupra părerii dascălilor asprî, unilaterali; artificiurile înmiite ale schimbului de cuvinte și a felului de a învăța la modă, care sunt luate ca bază a culturii omenești: acestea toate sunt o deviere anevoioasă dela calea naturii.

Traducere din limba germană
de **Eleonora Stratilescu.**

(Va urma).

Coadă Chinejilor.

Semnul caracteristic al Chinejilor este coada lor de păr. Efectul cozii Chinejilor e totdeauna comic pentru toți cei ce nu poartă coadă, și fiindcă numai ei o poartă, tuturor popoarelor celorlalte li se pare de răs portul acesta.

Și ne mirăm, cum tocmai Chinejii, un popor așa de sobru și de deștept, să aibă un obicei așa de ridicol. Dar noi Europeanii, negreșit, avem memoria scurtă, și ori care popor african ori asiatic ar avea mai iute dreptul să râdă de Chineji decât noi. Nu e nu știu câtă vreme de când tocmai noi, Europeanii, cei mai civilizați oameni ai pământului, tocmai noi purtam coadă la care țineam cu mai mult drag decât Chinejii la a lor. O purtam pudrată și îngrijită și credeam că ea e tot atât de trebuincioasă unui oștean ca și sabia și pușca. Prusienii și Austriacii mai bine și-ar fi tăiat mâinile decât coada, căci ea eră un semn al demnității militare.

Erau nostimi acești «Nemți cu coadă»! Dacă e ceva de răs, nu e Chinezul, e Frederic cel Mare al Prusiei, care a fost și oștean bun și rege înțelept, și când îl vezi prin ilustrațiuni cu coada pe spate și toți generalii din suita lui cu niște cozi ca de fată mare, nu-ți poți stăpâni mirarea și râsul.

De unde le dase Nemților gândul să poarte coadă? La Chineji o înțelegi. Ei urmează obiceiului din strămoși, și

obiceiului obștesc, apoi coada la ei are o însemnătate politică și e un simbol al iubirii de tron și de dinastie astfel că cine ar îndrăzni să-i taie coada, ar face o îndoită crimă și socială și politică. De o parte ar fi un inovator în obiceiurile vechi, și tocmai între Chinezi să te apuci de ino-

Impăratul Frederic cel Mare.

vații, la poporul cel mai conservator din lume și mai urgisitor de reforme? Te-ar omori lumea pe stradă. Dar asta ar fi lucrul cel mai mic; crima cea mare ar fi că te-ai făcut trădător al dinastiei și vinovat de les-majestate.

Coada, sau mai bine o șuviță de păr în creștetul capului

ras cu totul, e portul obicinuit al părului la popoarele mongole nomade, ale Tartariei. Și astăzi Tungujii și triburile rătăcitoare ale Tătarilor își rad capul și-și lasă numai o şuviță de păr în creștet. Așa l-au purtat părul Mongolii lui Atila, așa Mongolii lui Chinghiz-Han, așa îl poartă și acum Tătarii de prin Rusia, și am văzut și în Dobrogea noastră Tătari cu capul ras ca un pepene și cu o singură şuviță în creștet, cam de-o palmă de lungă.

Va să zică e un obicei al Mongolilor-Tătari. Chinejii nu sunt de vița Tătarilor, și într'adevăr ei nici n'au purtat coadă până în veacul XVII. Au purtat părul tăiat scurt ca noi. Dușmanii lor de veacuri au fost tocmai Tătarii, cari de pe stepe îi tot atăcau, și tocmai în potrive Tătarilor au clădit ei uriașul zid chinezesc. La anul 1260 d. Chr. Mongolii-Tătari au ocupat China și primul împărat tatar în Pekin a fost Cublai-Han, un domnitor, de altfel foarte cumințe și bun, dar dinastia lui nu s'a putut susține și a fost răsturnată de partidul național chinez, care prin conjurațiuni și societăți secrete bine organizate de boxeri (cuvântul acesta s'ar putea traduce prin soviniști) au adus pe tron dinastia Hing, chineză pământeană. Inșă la anul 1644 Tătarii din Nord iarăși au cucerit imperiul și-au întemeiat în China iarăși dinastie străină, care se numește Manciu și domnește până astăzi. Dinastia e de origină tunguză, din Mucden, și provincia Manciuuria e numită așa după familia prinților Manciu. Cetitorii știu, că în Manciuuria Chinejii au dat mult ajutor pe supt mână Japonezilor, căci aceștia le promiteau că le vor redă din mâna Rușilor provincia de baștină a împăraților chineji, și știm ce indignați erau Chinejii pe Ruși fiindcă aceștia au necinstit în Mucden mormintele împăraților chineji, cari nu-și au locul de îngropare în Pekin ci în fosta capitală a vechei lor provincii.

Chinejii, negreșit nu s'au împăcat de loc cu dinastia cea străină a Tungujilor Manciu, și au tot căutat s'o răstoarne, și nici astăzi nu sunt împăcați, Boxerii, mai ales din clasele înalte ale nobilei naționale, duc lupta mai pe față, mai pe ascunsul, pentru alungarea dinastiei, care ce e dreptul, s'a întărit, inșă e de prevăzut că va fi răsturnată. Că stă pe tron de 250 de ani, asta e puțin lucru, căci ce însemnează atâția ani la un popor cu o istorie de mii de ani și care merge încet-încet ca să meargă departe!

Dar să ne iutoarcem la coada Chinejilor. Ei nu poartă coada decât de prin primii ani ai dinastiei Manciu, cam de pe la 1650. Tungujii, ajunși stăpâni ai Chinei, purtau capul ras și numai șuvița de păr pe creștet, și au impus acest port Chinejilor. Chinejii s'au răsvrătit și s'au opus acestei sile ce li se făcea să-și radă capul și să poarte coadă, dar au plătit scump, cu capul, toate încercările lor.

Iu urmă împăratul, ca să nu mai verse sânge, a dat originala poruncă supușilor săi, că de acum înainte numai criminalii și osândiții și numai membrii celor mai disprețuite clase vor fi siliți să nu poarte coadă. Printr'aceasta s'a întors foaia; fiindcă clasa stăpânitoare, tunguză, purtă coadă iar criminalii plete rătezate, cetățenii cu încetul s'au obicinuit să poarte coadă, de-o parte ca să s'apropie de clasa stăpânitoare, iar de alta să scape de rușinea că ar putea fi socotiți criminali și din clase disprețuite. Astfel coada a ajuns un semn al cinstei și al dinasticizmului. Astăzi, nepurtarea cozii ar însemnă răsvrătire contra tronului căci coada e simbolul dinastiei Manciu. Ca să aibă coada cât de lungă, Chinejii întrebuițează păr fals. Coada lor e tot șuvița de păr din creștet, a Tătarilor, căci, ei nu-și împletesc tot părul în coadă, cum fac bunăoară femeile europene, ci-și rad capul de jur-împrejurul cozii.

Acesta e istoricul cozii Chinejilor. Ca încheere vreau să mai spun un lucru. Am zis că obiceiul purtării șuvițelor de păr în creștet e un obicei general al Mongolilor-Tătari. Il au însă și unele triburi australiene și, ce e mai interesant, l-au avut toți Indienii din America și-l mai au. Aceștia știu hotărît de ce poartă șuvița aceasta lungă. Pentru scalpare. Ei au adecă obiceiul să taie dușmanului biruit — viu ori mort — pielea de pe cap, în chipul unei tichii, și aceasta s'o atârne ca trofeu dinaintea cortului. Deci ei își lasă șuvița ca să aibă dușmanul de ce să-i prindă și de ce să-i atârne pielea capului scalpată.

Obiceiul acesta al purtării șuviței, după cum am cetit, ar fi fost în vremuri foarte vechi un obicei general al oamenilor. Scopul ar fi fost tot acelaș, al scalpării. Că în timpurile mai vechi știa mai multă lume, de acest obicei decât astăzi, nu e de tăgăduit. Herodot spune limpede că Sciții scalpau pe dușmanii prinși în răsboiu. Și vechii Scandinavi făceau tot așa. Eu am stat de multe ori și m'am

gândit ce vrea anume să zică David prorocul în Psalm 68 v. 22 : «Dumnezeu va sfărâma capetele vrăjmașilor săi, creștetul părului celor ce umblă întru păcatele lor».

Nu cumva el vorbește aici de scalpare? Poate să fi auzit și el de ea.

G. Coșbuc.

Ouăle și întrebuințarea lor.

Unul dintre articolele alimentare de prima calitate care merită atențiunea populațiunii noastre sătești, sunt fără indoială și, ouăle ; aceasta atât pentru puterea lor de nutrire și gustul lor cât și pentru ușurința cu care săteanul nostru la întrebuință le poate avea. Fiind bune de mâncare pentru toate vârstele, ouăle pot fi întrebuințate tot așa de bine în alimentațiunea zilnică a celor sănătoși ca și a persoanelor suferinde cărora le grăbește vindicarea, reîmpunând organele lor slăbite de suferință.

Ar trebui deci, ca săteanul nostru să nu le nesocotească, obișnuinduse ca ouăle să nu lipscească dela masa lui, de altfel, destul de sărăcăcioasă.

Insemnătatea ouălor însă nu se mărginește numai în alimentațiune, industria găsindule mulțime de întrebuințări, mulțumită descoperirilor științifice din ultimul timp, făcând astfel din ele un articol indispensabil la prepararea diferitelor produse chimice și industriale. Germania care este cu deosebire țara progreselor în toate ramurile, simte tot mai mult trebuința oului la o serie întregă de întrebuințări ; deci numeroasele ei fabrici înghite pe fiecare zi sute sau chiar mii de ouă.

Sunt fabrici însă la care se cer numai întrebuințarea uneia din cele două părți constitutive a oului, cum e de pildă a gălbenușului pentru unele din produsele de fabricație, și a albușului pentru altele ; atunci aceste fabrici se ajută reciproc împărțind între ele părțile din ou ce îl alcătuiesc. Astfel fabricile de tăbăcărie fină întrebuințează numai gălbenușul — mulțumită substanțelor grase ce el conține — la cea din urmă lucrare menită să dea peilor de miel mlădierea particulară ce se cere mănșelor. Albușul, își găsește asemenea întrebuințarea în fabricile de postăvărie, pentru fixarea culorilor pe stofe (indiană) cărora le dă un luciu particular. În fotografie, la prepararea substanțelor chimice (1) ca și la limpezirea unor băuturi (vinuri) albușul nu poate fi înlocuit cu nici un alt corp străin.

Dacă la toate aceste întrebuințări a oului, se mai adaugă și aceea a alimentațiunii foarte obișnuită la Germani, cât și aceea a clocirei lui în clocitorile mecanice (niște cutii încălzite cu apă

(1) Lecitina, Albuminatul de Mercur; Tanalbumina sunt o parte din produsele preparate din ouă.

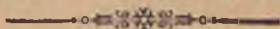
și menite să scoată pui), atunci, ar fi destul cred ca să se poată înțelege cât de mare este trebuința ouălor pentru consumatori și fabricanții străini, și tot odată să ne putem talmăci și interesul ce diferiți speculatori îl pun pentru a adună și trimite din țară cât mai multe ouă.

Ar fi de dorit ca aceste lucruri să ajungă a fi cunoscute și de săteanul român care de obicei pune în întrebuirea ouă-lui foarte puțină însemnătate, dându-l celor care-l întrebă pentru un preț aproape de nimic.

Gospodina de țară, dornică de a păș'ra sănătatea familiei sale, lucru ce mai cu deosebire îl poate căpăta prin pregătirea unor alimente mai hrănitoare, din numărul cărora ouăle ar trebui să nu lipsească; și apoi săteanca noastră crescând cât mai multe păsări ar putea să-și înjghebeze venituri noi prin vinderea bine chibzuită a ouălor și pasărilor ce-i prisosesc, aducând astfel în-doite foloase gospodăriei ce chivernisește și alungând prin sâr-guință pe fiecare zi tot mai mult dela ușa casei ei boala și sărăcia.

Constantin Păun.

Licențiat în farmacie.

Din activitatea Cercurilor Culturale.

În ziua de 16 Oct. 1905, membrii cercului cultural «Dumitrești-Olt» s'au întrunit la școala din com. Dobroteasa-Olt. La ora 8 a. m. au plecat la biserică unde d-l Teodor Leulescu, învățător local, a răspuns în cor cu elevii școalei cu un adevărat ton religios. La sfârșit d-l Teodor Leulescu vorbește credincioșilor despre datoria ce avem față de biserică, iar d-l Ilie Nicolae Sâmburești explică cuvintele din Evanghelie.

Biserica eră plină de credincioși cum rare ori se vede.

La ora 1¹/₂ p. m., se deschide ședința publică prin intonarea imnului regal de elevii școalei respective. D-l Teodor Leulescu diriginte, arată scopul întrunirii și de ce au venit și alți învățători. Vorbește apoi despre cultura cartofului, arătând cum se face pâinea de cartofi cu făină de grâu și orz în proporție 1/2. Dă fiecărui sătean din cei de față câte o falie de pâine preparată astfel în acest scop. Despre Pelagră-Beție. Arată experiența cum un ficat de pasăre când se afundă în țuică își schimbă culoarea iar în apă nu. Despre foloasele școalei, arătând că stă în legătură cu descoperirile științei. Telefon, fonograf. Se execută 20 de cântece cu fonograful d-lui D-tru Ceașescu care cu multă bună-voință a primit a veni chiar d-sa înregistrând un cântec în fața sătenilor. Mare le-a fost mirarea acestora, deși d-l diriginte local le explicase. Se mai execută cor (dor de sat), Hora dela Plevna și câteva dialoguri și poesii. La sfârșit d-l N. Andreescu secret. com., vorbește despre bancă, reușind a înscrie noui membrii. Totul a fost bine, încât sătenii au cerut a se mai face astfel de întruniri, ceace va servi mult pentru începerea cursurilor cu adulți.

Reușita serbării datorindu-se și d-lui D-tru Ceașescu, proprietar, în numele sătenilor i se aduc mulțumiri.

Pruncul munciei.

Cer limpede străvăzător
Al unei nopți de vară.
Iar câmpu 'ntins: sân roditor
Pe care doarme somn ușor
Al munciei prunc, scumpă povară.

Și doarme pruncu'n somn zâmbind,
Subt pulbere de stele,
Iar roua fruntea-i răcorind
Îl simte muma tresărind
Din mii și mii de firicele...

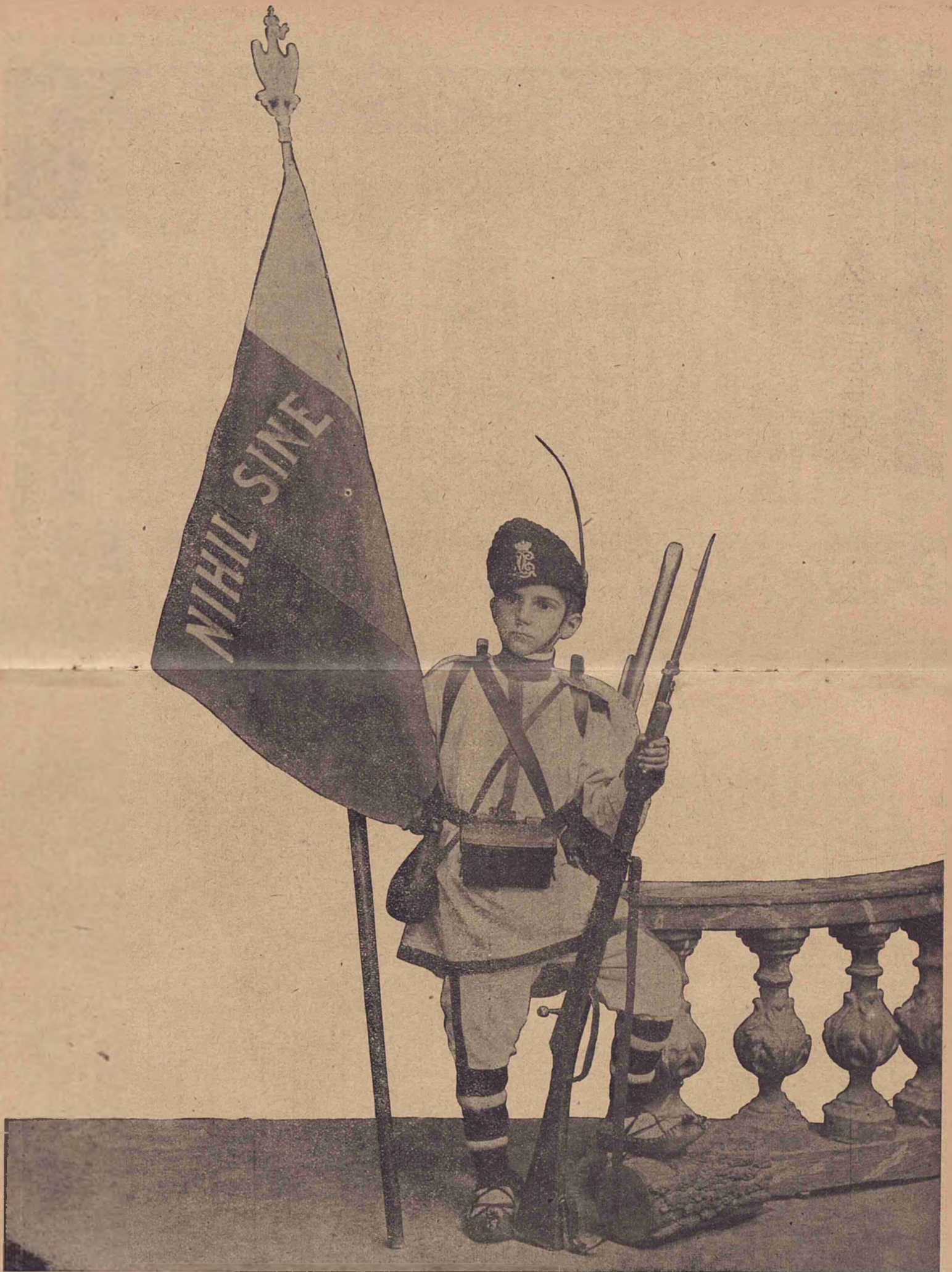
Niei pic de vânt. În tresăriri
El însă își vedește
Puterea rodnicei lui firi
Prin care-acestei omeniri
A vieții hrană-i pregătește.

De leagăn cânt desmierdător
Lui greerii îi cântă,
Iar câte-o șoaptă de izvor
Îi ține ison curgător
Ce 'n taina liniștei cuvântă.

Dar iată palidele zori...
Din somnu-i se deșteaptă
Privind întăele colori
Ale voioasei Aurori
Ce mirele cu drag 'și-așteaptă.

Și când acesta s'a ivit, —
Putere 'nvietoare, —
Al munciei prunc, înveselit,
Se vede 'n zare-acoperit
De diamante sclipitoare.

N. Rădulescu-Niger.

Sergentul **ALEXANDRU ȚOPÂRLAN**, elev al clasei V primare rurale din comuna Kotarele, plasa Oltenița, județul Ilfov, care a comandat semibatalionul de copii înaintea M. S. Regelui Carol I în ziua de 8 Maiu 1905.

După «Buletinul Armatei și Marinei».

Din frumusețile naturale ale Ardealului.

Cheea Turzii.

Cu mai mulți ani înainte am urcat în o Duminică dimineața muntele, plecând din vale dela Petridul superior. Pe când am sosit sus pe coama muntelui, eră timpul serviciului dumnezeesc. Vremea eră frumoasă, liniștită, și pe bolta azurie a cerului, soarele se ridică mareț și în toată splendoarea. Eram singur, singurel și mă desfătam în cântecul pasărilor și în țâșriitul greerilor de câmp și al muscuțelor, cari toate se contopeau în un freământ blând și încântător. Eră glasul naturii, care ne copleșește atât de cu drag, când ne aflăm singuri pe câmpii sau pe dealuri cu livezi. De odată începură a răsună și a se amestecă în freământul naturii alte glasuri, sunetele clopotelor dela 7—8 biserici din satele de pe la poalele muntelui. Și aceste glasuri, aduse de un vântuleț lin din apropiere și mai din depărtare, sunau atât de dulce și se amestecau în o așa armonie plăcută cu freământul lin al naturii, în cât pătruns de o tainică și înduioșătoare evlavie, eu, fiul unui veac puțin credincios, m'am aruncat în genunchi și împreunându-mi vocea cu miile de voci ale credincioșilor din vale, am rostit evlavios în sunetul clopotelor, rugăciunea Domnului și în fine am esclamat:

— Doamne, Doamne, cu frumoase locuri ai împodobit pământul patriei noastre!

Fiind acest loc atât de încântător, unde se pare că te simți mai înălțat, mai liber de ticăloșiile acestei lumi, mai aproape de D-zeu, e natural, că s'au aflat în veacurile trecute bărbați evlavioși, cari au ridicat aici întru mărirea lui D-zeu, au ridicat o sfântă mănăstire românească. Da, aici a fost unul din acele lăcașuri, în cari în timpurile grele din trecut legea și limba noastră prigonită; află scut și adăpost și unde cucernicii călugări zilnic își înălțau glasul rugător la Tatăl ceresc, zicând:

— Doamne, D-zeule atotputernic, mântuie din sclavie pe credinciosul și smeritul tău popor românesc!

Când s'a ridicat aici mănăstire și cine a zidit-o, nu se știe. În privința aceasta până acum lipsesc datele positive. Într'un act al unei comisiuni din scaunul Arieșului, care a ieșit la fața locului la 1795, ea să ficezeze linia hotarnică pe aici între comitatul Turzii și scaunul Arieșului, se zice, că mănăstirea a fundat-o călugărul Crăciun când se aflau în fruntea scaunului Arieșului fibirăii Orban. Aceașta a fost, conform documentelor din arhivul scaunului, în prima jumătate a sec. XVIII, pe la anii 1732—1742. Datul însă, cum se vede, nu e precis și cel mult atâta ne dovedește, că mănăstirea a existat pe acel timp. Tot din acel document dela 1795, reiese, că mănăstirea se află pe teritorul scaunului Arieș, trecând pe lângă ea linia hotarnică între scaun și comitat. De aceea călugării dădeau fibirăului în fiecare an în semn de arendă pentru locul folosit, câte un galben, un berbece gras și un stup. În fine tot din acel act aflăm, că la anul 1795, se află la mănăstire preotul Avram. Inainte de acest dat, sub împăratul Iosif al II, cum știm, au fost secularizate și închise

multe mănăstiri din Ungaria și Ardeal. Mănăstirea dela Cheea Turzii n'a fost închisă, cu condiția, ca preoții și călugării de aici să deschidă și susțină școala pentru băieții din cele trei sate Petriduri, cari se înșiră unul lângă altul pe la poalele muntelui. Școala s'a deschis și pe la începutul secolului trecut ea eră în stare înfloritoare, cercetată de mulți școlari, chiar și din comunele mai depărtate. De sine înțeles, că în școala din mănăstire fondul se puneă pe religiune și pe rânduiala slujbei dumnezeești, așa că din ea au ieșit și slujitori la altarul Domnului.

Dar pe vremea aceea, afară de instrucția școlară, se făceau și pelegrinaje la mănăstire de două ori pe an, la Rusalii și la Ispas, când se adunau sute de peregrini, chiar și din depărtări mari, ca să preamărească pe Domnul și stăpânul Cerurilor.

Mănăstirea, care altcum se ținea de parochia Petridul superior a existat până la 1849, când a fost prădată și incediată de o ceată de Turdeni unguri.

De atunci nu s'a mai reedificat și unde odinioară răsunau cântece evlavioase și se înălțau rugăciuni la cer, azi e pustietate. Locul unde a stat mănăstirea se cunoaște și acum. La mijlocul locului se văd niște resturi de ruine, pietre din fundamentul bisericei, care eră de zid, pe când biserica și turnul erau din lemn, iar jur împrejur înverzese și produc roadă pomi nobili, peri, meri, pruni, etc., sădiți de foștii călugări. Se mai află și rodese și acum tufe de agrișe, strugurei, (rozinchene) apoi tufe de roze, etc., dovadă, că în jurul mănăstirii, în un loc în tins se află grădină cultivată cu îngrijire, ca un oaz în mijlocul petrișelor și pădurilor sălbatică. Pomii și tufele nobile — atât a mai rămas ca suvenire din acest modest monument de cultură românească din veacurile trecute.

În afară de mănăstire, mai sunt și alte puncte vrednice de băgat în seamă pe vârful muntelui. Mănăstirea, sau locul mănăstirii, se află în o mică depărtare dela Chee, spre sud. Dacă ne apropiem de marginea Cheei, de marginea prăpăstiilor, iarăși vom fi coprinși de uimire împreună cu groază, căci Cheea privită de sus în jos, cu pereții și stâncile ei uriașe, ne captivează dar ne și îngrozește tot deodată. Jos în adâncime de 1.500 de urme zărim pârâul în albia sa de piatră, ca o mică fâșie argintie, iar încolo un labirint de stânci, urmând în șir unele după altele, pe la poalele căroră omul se vede de sus, abia cât un copil, un pitic. Un pas greșit sau prea riscat pe marginea prăpăstiilor și suntem pierduți. S'a întâmplat mai rar, că au căzut oameni pe coastele râpelor, au căzut uneori și vite, dar pe când au ajuns jos în vale, au devenit o masă de carne, fără a se mai cunoaște figura de om sau vită. De aceea păstorii în cât pot își feresc vitele de a se apropiă de primejdiioasele abisuri.

Aici se află piatră cu numirea «La urme», iar ungurește «Potkos kő» unde se văd ca gravate în vârful stâncei forme de potcoave de cal. De aceste urme sunt legate două tradiții, una păstrată de poporul românesc, iar cealaltă unguerească.

Poporul nostru în general crede, că Alexandru-cel-mare sau Alexandru Machedon a trăit pe la noi, ba unii zic, că a fost Român, căci numai un pui de Român a putut fi atât de viteaz, ca Alexandru-împărat. Așa Românii locuitori în jurul Cheei spun

că umblând Alexandru Machedon pe aici, i-a stat în cale uriașa crăpătură a Cheei. Dar nu degeaba avea el pe Ducipalul său — așa-i zicea poporul lui Bucefal — căci acesta s'a înieptat și a sărit împreună cu Alexandru Machedon peste uriașa prăpastie, ca pasărea în zbor. Cum s'a forțat însă, i-au rămas în piatră urmele potcoavelor, cari se văd până azi. Așa de năzdrăvan era Ducipal. După ce Alexandru a trecut astfel Cheea, a mers mai departe și coborînd pe coasta muntelui, i s'a făcut sete, o sete arzătoare, care-i sleiă puterile și izvor de apă nu era nicăeri. Ducipal a venit și aci în ajutorul drag stăpânului său. Sosind la o stâncă, el dădu de trei ori cu copita în piatră și numai ce începui să tâșnească din stâncă pe trei locuri apă rece și curată ca lacrima înduioșării, din care stăpânul său își stămpără setea. Așa s'a făcut izvorul cu trei raze, care se află în coasta dinspre răsărit a muntelui, lângă drumul comitatens, numit de obicei «Drumul Mocanilor». Izvorul se numește izvorul sau fântâna lui Alexandru-împărat, iar unii îi zic și «fântâna cea de piatră» din a cărei apă cristalină mulți drumeți obosiți își stămpără setea.

Tradiția ungurească aduce în combinație cu piatra «La urme» pe regele Ungariei Ladislau cel Sfânt. Urmele de potcoavă zice că ar fi ale calului regelui. Tradiția apoi explică și formarea Cheei, prin o minune d-zeească. Se spune adecă, că regele Ladislau purtând în părțile acestea războaie crunte cu Cumanii păgâni, cari năvăliseră în Ardeal, odată s'a întâmplat de a fost învins și numai prin fugă și-a putut scăpa viața cu puțini din ai săi. Cumanii însă îl urmăreau de aproape și erau să-l ajungă. Atunci regele căzu în genunchi și se rugă Ieribinte la D-zeu să-l mântue din pericol. Dumnezeu îi ascultă rugăciunea și Atotputernicia sa crăpă muntele în două, de sus până jos, așa că Cumanii nu-l putură urmări mai departe.

Așa s'a creat Cheea Turzii, după legenda ungurească.

Un alt punct care e vrednic să-l cercetăm aici se află spre apus dela «Urme», în depărtare de vre-o 200 de pași. E un pisc simplu de stâncă, de care nu este legată nici o legendă, nici un eveniment istoric, dar el își are însemnătatea sa, pentru că fiind situat mai în lăuntru Cheei, de pe el ni se înfățișează în perspectivă verticală întreaga Chee, aproape cu toate începvieturile și stâncile sale, de-a lungul ei și de sus până jos în undele părâului. Priveștiștea de aici este măreață, răpitoare, fără pereche. Lumea stâncilor uriașe și prăpăstioase, ni se înfățișează în toată splendoarea ei, în cât dacă o privim de aici, chipul ei ne rămâne întipărit, neșters, ani de-a rândul, viața întregă poate.

De aceea din acest punct e mai bine să zicem adio Cheei, să ne despărțim de ea.

Paget, un scriitor englez, care a cutreerat tot Ardealul, zice în o carte a sa, că nu există nici o țară fără de podoabe și frumuseți de-ale naturii, dar — continuă el — n'am văzut nici când o țară, care să fie în întregul ei o frumusețe ca «Ardealul». Da, Ardealul este un mare muzău, plin de locuri cu reminiscențe de mare și glorios trecut istoric și plin cu rarități neîntrecute de-ale naturii. Și în acest mare muzău, Cheea Turzii este o raritate deosebită, este o perlă.

Și, dacă D-zeu ne-a ajutat să deschidem modestul nostru muzău istoric-etnografic, cu timpul el va trebui să cuprindă în să-

nul său și raritățile noastre resfirate prin țară, între cari în locul prin Cheea Turzii, înfățișate în fotografii și tablouri sau imitate în relief.

Silvestru Moldovan.

Din poveștile lui Moș-Neagu

Este nebun bețivul?

Răscolind zilele trecute un vraf de însemnări și scrisori ce așteaptă de mult să le dau un răspuns, găsesc o scrisorică dela un cititor al «Albinei», care îmi cere lămuriri despre o vorbă ce-am spus eu odată că: *beția este nebunie*.

Mă folosesc, dragii Moșului, de acest prilej, ca să vă povestesc câteva întâmplări pe cari le-am adunat zi cu zi din gazete și la urmă vom cercă să dăm împreună răspuns la întrebarea cititorului nedomirrit.

Un negustoraș, într'o zi -- după ce trecuse pe la cârciumă, bine înțeles, — vine acasă supărat. Nevasta vede în ce stare este, dar nu zice nimic. Se așează la masă. El vorbiă mereu: ba că cutare lucru nu e la locul lui, ba că mâncarea are multă sare ori e nesărată... mai știu eu ce? Intr'un cuvânt, căută ceartă, cum se zice, cu lumânarea. Nevasta tăcea. Se vede însă că tăcerea asta, în loc să-l liniștească, l-a supărat mai rău. De ce tăcea ea, de ce se înfuriă el. Ce credeți că a făcut? A luat un revolver și... pac! în biata femeie. Aceasta cade jos lovită în partea stângă a pieptului.

Atunci bețivul își cunoaște fapta, întoarce revolverul și-și trage două lovituri în cap.

Vă întreb: putem zice altfel decât că a fost nebun?

Un servitor la biroul vama sosește cu drumul de fier în orașul în care locuia. Eră cu nevasta. Fiindcă aveau o ladă dată la vagonul de bagaje, se înțelege cu nevasta ca ea să plece acasă înainte ca să facă rost de mâncare ori s'așeze prin casă... El rămâne să scoată lada și să vie cu ea pe urmă.

Femea pleacă. Omul scoate lada și merge la cârciuma din față să se cinstească cu un hamal. Se vede că s'or fi cinstit cam mult, căci a ajuns acasă pe două cărări și târziu de tot. Nevasta, — ba bine că nu! — l-a cam dojenit.

Știți ce-a făcut el? Ei ședeau chiar în localul vămii. Se repede într'o odaie de alături, ia revolverul unui gard vama și trage în nevastă; o lovește în nas, dar glonțul trece;

el nu vede nimic, întoarce revolverul și-și dă una în cap, moare pe loc.

Vă rog, ce o să spuneți decât că erà curat nebun?

Un lucrător, după ce-și primește plata săptămânală, intră în cârciumă și... negreșit că n'a stat acolo degeaba. Când ese, cine știe ce vedeà înaintea ochilor? căci vrea să se apere. Scoate revolverul și trage șease focuri în aer. Din norocire, nu lovește pe nici un trecător. Un jandarm rural aleargă, îl prinde, îi ia arma și-l duce la Primărie. Rămâne acolo toată noaptea; a doua zi, se scoală liniștit și vine spre oraș. Pe drum, iar mai cearcă vinul ori rachiul la câteva cârciumi. Iar l-apucă frica, se duce la un armurier, cumpără un revolver și... începe iar isprava din ajun. Trecătorii aleargă la el să-l dezarmeze. El o ia la fugă, fuge ca urmărit de cine știe ce dușmani, dă peste un râu și sare în el. L-au scos mort peste două ceasuri.

Dacă nici ăsta nu erà nebun, atunci ce mai e nebunia?

Nevasta unui tâmplar erà bolnavă. Bărbatul care de obicei venià cu chef acasă, într'o seară, când se vede că băuse mai mult, luă ferăstrăul și se apropie de patul nevastii.

— Dar ce faci?

— Trebuie să-ți taiu un picior.

Vă închipuiți că biata femeie a uitat că e bolnavă, s'a sculat din pat, a fugit și s'a ascuns la o vecină. Tâmplarul n'a găsit-o; însă la ideea lui n'a renunțat... schimbând numai victima. Cănele îi ese înainte de sub masă, dând din coadă. De odată se repede la el și apucându-l vârtoș cu stânga, îl ferăstruște cu dreapta ca pe un lemn. Urlă cănele, urlă și stăpânul. Vecinii alergară atunci și deschizând ușa, aflară pe nenorocitul animal aproape tăiat în două, dar și tâmplarul aveà mânilor și obrazul numai mușcăături. Se vede că victima se apăruse.

Se poate nebunie mai caracterizată?

Dar să mai spun una, petrecută în ținutul Genevei, în Elveția.

Un cultivator de vie... care nu numai făcea vin, dar și bea... intră în casă beat mort. Nevasta care se vede că erà sătulă de așa traiu, îl amenință că, dacă o mai bea, îl părăsește. Infuriat, dă în ea cu pumnii și, pe când nenorocita scăpată un minut, se gătià să iasă pe ușă, el ia pușca și-i trage un glonț. Băiatul... căci aveà și doi copii, din păcate!.. începe să țipe. Bețivul îl culcă jos cu alt glonț. Nici asta nu l-a potolit. Se întoarce către fetiță, care sta pitită într'un colț și descarcă alt foc. Când a văzut-o moartă și pe fetiță a înțeles ce făcuse, și-a încărcat din nou pușca și punând

țeva sub barbă, a tras. Glonțul i-a rupt falca de jos, dar nu l-a ucis.

Atunci... ce s'o fi petrecut în capul lui?.. se întoarce în odaia unde zăceau cei trei morți, ia corpul fetei și fuge cu el pe ulițele satului, spunând vorbe fără șir și urlând. Negreșit că, în vremea asta s'au adunat oameni, l-au prins, i-au luat cadavrul copilei și pușca, l-au arestat.

Nu poate fi minte omenească în stare să înțeleagă așa grozăvie, decât zicând că criminalul a fost nebun.

A înnebunit bețivul.

Iată, dragii Moșului, fapte întâmplare. Le-am cules nu din vre-o carte despre beție — unde s'ar putea bănuși de cineva că s'au mai înflorit, — ci din gazete, cari le-au povestit la vremea lor, ca să dea noutăți cititorilor.

Am ales înadins cazuri din cele cari nu suferă îndoială. Dar tot ce face omul stăpânit de beție este nebunie... De sigur într'un grad mai mic. Nebun este când, eșind din cârciumă, dă cu pumnul într'un trecător care nu i-a zis nimic. Nebun este când în cârciumă, într'o discuție pune mâna pe pahar ori pe sticlă și-o aruncă jos de necaz sau dă în capul tovarășului. Nebun este când vorbește fără șir, amestecă cuvintele, nu poate să pronunțe unele sunete. Nebun chiar atunci când spune pe față «adevăruri» de cari a doua zi îi pare rău.

Nebun, de ce? Fiindcă și-a strecurat în sânge otravă, alcool.

Intrebați pe ori ce director al unui spital de nebuni și o să vă spună că vre-o 30 din 100 de nenorociți sunt acolo din pricina beției. Va să zică... dacă n'ar fi băuți, aceia ar fi oameni sănătoși — căci altă cauză de nebunie n'au — și societatea n'ar fi silită să cheltuiască bani ca să le adăpostească urmările petrecerilor lor, iar familiile lor n'ar fi prada mizeriei, cum se întâmplă în cele mai multe cazuri.

Moș-Neagu.

Invățătura fetelor.

— «Când un tânăr dorește să se însoare, pe care dintre două fete o va alege el mai întâiu: pe una proastă, sau pe una deșteaptă, care știe să te mângâie cu vorba și știe ce-ți spune. ?

— «Nici nu mai încapе vorbă că pe cea deșteaptă. Chiar părinții băiatului nu s'ar învoi ca fiul să-și lege viața cu o toantă. De pildă eu...

— «Așă e, Neacșule. Mai dragă îi este bărbatului și mai de folos femeia cu șir la vorbă, deșteaptă prin învățătura cărții, prin sfaturile bune ale învățătorilor, căci el știe că are femeie în casă, ca lumea. Nătânțoala rămâne tot nătânțoală, și nu e bună nici la legănat copiii, vorba ceea.

— «Asta e vorbă sfântă, Domnule, zise zâmbind Neacșu, care începuse să înțeleagă și rostul învățăturii fetelor.

— «O fată care a trecut prin școală, chiar din firea ei să fi fost mototoală și prostuță, tot mai prinde ceva minte; iar aceea pe care D-zeu a făcut-o și deșteaptă, cu atât mai tare i-se va deschide mintea și va căpătă daruri mari pentru viață. Fata trecută prin școală are mintea deschisă pentru orice fel de îndeletniciri ale gospodăriei. Ea va putea mai lesne să înțeleagă și să facă orice lucru folositor casei. Unele din aceste îndeletniciri, de altfel, le învață chiar în școală, cum este de pildă chiar aci la Ciulnița și pe la școlarele din împrejurime.

— «De asta așă este, că avem învățătoare harnice, cari învață fetele multe lucruri de mână, bașca de carte. Le învață chiar să și cânte la biserică, cu ceilalți copii. Ba nici din partea curățeniei hainelor și a trupului, nu le dau învățătoarii noștri pace. Ba și la munca grădinei școlare le pun.

— «Ei vezi, Neacșule, că am și eu dreptate. Chiar din școală învață fetele multe lucruri cari le vor trebui în viață.

— «Să fi văzut, Domnule, pe băieți și chiar pe fete la o serbare de-alea de școală, câte istorii hazlii, și poezii frumoase, și cântece duioase mai spuneau, că nu mai puteau părinții de dragul lor.

— «Toate lucrurile astea sunt dovezi că școala face din copii oameni desghetați, după cum altoiul face din pomul pădureț, pom roditor de soi, și ce roade bune mai dau pomii altoiți!

— «Și vorbă nu încape, și în satul nostru avem buni altoitori.

— «Și apoi, Neacșule, după sfârșirea școlaei, o fată — chiar dacă nu mai merge înainte la învățătură — are destulă vreme să și facă și lucruri de casă până la măritiș. Voi faceți rău că vă măritați fetele pela 15—16 ani. Lăsați-le și pe ele câțivă ani să mai stea pe lângă casa părintească. Măritați le măcar pe la 18 ani, ca să fie și mai coapte la minte și să scape de unele boale, pe cari le capătă de obicei multe din cele cari se mărită prea de timpuriu.

— «De, Domnule, povăța d-tale e bună, dar răul este că nu te prea ascultă fetele, bată-le pârda!nicul!

— «Apoi vinov-ți sunt și părinții, cari le vără în cap că trebuie măritare la o vârstă prea fragedă. Ei singuri pripesc lucrurile. Până la vârsta măritișului, fetele vor îngriji de casa părinților lor, și-și vor face și pentru ele — împreună cu mama lor — unele lucruri de cari vor avea nevoie în casa bărbatului. În această vreme, bine ar fi ca ele să citească cărți în cari se vorbește de îngrijirile casei, de creșterea vitelor, a păsărilor, a copiilor, de gătitul bucatelor și de alte atâtea lucruri folositoare.

— «După cât văd eu, zise Neacșu, sunt multe cunoștințe bune ascunse în cărțile alea; dar vezi, eu nu le știu, fiindcă nici să iscălesc nu mă pricep.

— «Și de aceea nu înțelegi rostul învățăturii. Fata, odată măritată, fiind înarmată cu asemenea cunoștințe își va ține mai cu rost casa. Ea își va putea crește mai bine și mai curat copiii. Va cunoaște îngrijirile ce trebuie date animalelor, păsărilor, casei, grădinei; iar unde vede că nu este destul de pricepută, dă fuga la cărți și află în ele învățătură pentru nevoia ei.

— «De asta nu mai zic nimic, spuse oftând Neacșu, că văd eu bine ce va să zică acum o femeie cu mintea coaptă de învățătură bună.

— «În nopțile lungi de iarnă, când crivățul suflă turbat, răscolind zăpada și umplând lumea de fiori, femeia știutoare de carte își va strânge copilașii și bărbatul pe lângă sine și le va ceti din cărțile în cari se vorbește de eroii neamului nostru, de minunile firei și de buna creștere și chiverniseală.

— «Păi atunci, Domnule, ea va fi ca un fel de învățător la casa orului.

— «Negreșit, Neacșule. Ea va da o mână puternică de ajutor școlaei, căci va supraveghea de aproape munca de toate zilele a fiilor ei, și le va ajuta, cum numai o mamă iubitoare știe, la învățatura lecțiilor și la facerea lucrărilor ce au de scris.

— «Doamne, știi că mă faci să-mi schimb părerea ce o aveam eu nepriceputul despre învățatura fetelor. Zău așa!

— «Să mai știi încă și altceva! Femeile cari au învățat în copilăria lor va prețui mai bine jertfa pe care o face bărbatul prin munca de toate zilele pentru nevasta lui, pentru copii și

pentru casă; ea va fi în stare să facă veața mai plăcută lui și copiilor săi.

— Pretutindeni, în țările înaintate în învățatură, crezi că lucrurile merg ca și la noi?

— «Cum, Domnule, pe acolo femeile nu-s tot atât de lipsite de carte ca țărăncile noastre? Tare aş vrea să știu.

— «Pe acolo, Neacșule, se cere fetelor să meargă la școală, ba chiar părinții lor se duc cu ele de mână la vârsta de 6—7 ani. Și nu se mulțumesc să slârșească numai școala primară, cum este asta din Ciulnița, merg și mai departe la școala de gospodărie, unde pe lângă carte se învață țesutul pânzei, al stofei facerea pâinei, ținerea unei case, creșterea vacilor, a caprelor, spălatul și călcatul rufelor, grădinăritul și alte multe lucruri bune. Școale de astea avem și noi câteva, bunăoară cum este cea dela Budișteni, de lângă Ciulnița. Negreșit că prin străinătate, multe din asemenea școale sunt mai mari și cu mai multe ramuri de gospodărie ca ale noastre.

— «Apoi bine s'a gândit atunci guvernul să ne dea școale pentru băieți ca și pentru fete, dacă în ele se învață ce le trebuie pentru veață. Zău, că și eu aş învăț o astfel de școală și aş vrea să mai fiu odată copil.

— «E greu să mai întorci, Neacșule, timpul înapoi; dar zi mai bine că fiecare din copiii tăi ești tu, când erai mic copil și fă cu ei aceea ce dorești acum la maturitate să faci cu tine. Dă-i pe toți la carte și nu-ți mai căină zilele.

De ce oare noi Românii să rămânem în urma altor popoare și să ne arăte străinii cu degetul ca pe niște sălbatici și neștiutori de carte? În țările străine, oamenii au înțeles prea bine că mamele pregătesc viitorul omenirii și țara de mâine, și cum vor fi ele de cultivate și de înțelepte, astfel vor fi și feciorii și fetele lor.

— «De sigur, Domnule Tudose, cum îți zice, de aceea și proverbul spune că «așchia nu sare departe de copac».

— «In țări ca Germania, Norvegia, Elveția, Danemarca, unde femeile sunt cu rost la gospodărie, atât de bune soții și mame, acolo rar se găsește vre-o neștiutoare de carte. Incolo toate au trecut prin școală, mulțumită stăruințelor unor părinți dornici de a-și vedea copiii deșteptați și fericiți prin învățatură și bună creștere în școală, ajutând astfel ca țara să meargă tot înainte.

In casa unde bătrânul este hranit, iar femeia știutoare de carte, și nu înfumată — cum spui că eră fata logofătul aceluia, — ți-e mai mare dragul să fii oaspe. Peste tot domnește cea mai mare curățenie, lucrurile sunt așezate la locul lor, mâncările gătite de ele sunt bine făcute, la masă este multă rânduială, vitele sunt grase și bine îngrijite, curtea e plină de orătenii. In adunarea unor asemenea femei nu ți-e nici odată urit să stai, că din gura lor numai cuvinte frumoase și înțelepte ies. Ei ce zici, Neacșule, de câte ți am spus până acum?

— «De, ce să zic, Domnule, toate-s bune și folositoare și măcar nouă din zece trebuie să-ți rămâie la inimă.

— «Eu sunt mulțumit, prietene, ca măcar una din zece să-ți intre în inimă și să aducă roade bune.

Asta ar fi mulțumirea mea cea mai mare».

Soarele scoboră spre apus. Trecusem de școala satului și ajungem în dreptul bisericii. Aci mă oprii. Neacșu se întoarse cu fața către sfântul locaș și în timp ce-și făcea cruce cu dreapta, îl auzii zicând încetșor :

— «Păstrează Doamne, în sufletul meu, povețile ce mi s'au dat astăzi și fă ca ele să dea rod însutit !

Cât despre copila mea, îți lăgăduesc, Doamne, că chiar mâine o voi trimite la școală.

Intinsei mâna acestui bun țaran, către care vorbele mele nu rămăseseră pleavă aruncată în vânt și despărțindu-mă de el îi zisei :

— «Ești vrednic de cinstea mea, căci văd că sufletul ți este ca pământul cel bun, care așteaptă doar sămânța ca să încolțească. Mult aș dori ca în țara noastră să fie tot astfel de oameni primitivi de povețe prietenești, căci lucrurile ar fi duse la bun sfârșit și fericirea țării, atât de mult dorită, ar veni mai repede.

Săteanul apucă drumul spre casă iar eu pornii spre satul Budișteni, destul de mulțumit că putusem întoarce din drumul cel rătăcit pe un semen, pe un frate mai nevoiaș.

Grig. Teodossiu.

Serbarea școlară din Valea-Mare (Jud. Muscel)

Duminecă 16 Octomvrie a. c., a avut loc în sus numita comună o frumoasă serbare școlară dată în folosul școlăii.

Programul destul de bogat s'a executat între orele 2 și 6 p. m.

Serbarea a avut loc în noul local de școală acum în construcție, care eră frumos înpodobit cu steaguri tricolore, brazi, tablouri istorice și chilimuri date de locuitorii doritori de binele neamului românesc. Scena eră de asemenea foarte bine aranjată. În fine totul eră așa de bine organizat încât atrăgea admirația tuturor celor de față. Programul s'a desfășurat în modul următor: 1) Imnul Național, cor cu copii din școală — conducerea d-nei Popovici, învățătoare locală; 2) Salutare zi frumoasă, imn de deschidere de I. Popescu. Pasărea, cântat de elevi sub conducerea diaconului I. Popescu dela mănăstirea Nămăești; 3) Ungurul în tren, anecdotă recitată de un elev; 4) Unirea face puterea, piesă într'un act executată de elevi; 5) Spre boltele țării, imn patriotico-religios de I. Popescu. Pasărea, cântat minunat de diaconul I. Popescu 6). I. Popescu dela gară, monolog rostit de d-l I. Modreanu învățător în Nămăești; 7) Morîșca, cor cu copii sub conducerea d-nei Popovici; 8) Ovireul spre America, monolog rostit de d-l Al. Predescu învățător diriginte local; 9) «Cum să scapi de dracu» piesă în 2 acte executată de Al. Predescu, I. Modreanu și I. Gabrea brigadier de jandarmi; 10). «Jurămintele strămbe» piesă în 3 acte și 2 tablouri, foarte bine executată de elevii școlăii locale; 11) «Românașul», cântat de elevi școlăii — conducerea diaconului I. Popescu; 12) «Tam sau ovireul în China» monolog rostit de d-l Al. Predescu; 13) Oștean Român, cor cu elevi școlăii — conducerea d-lui Al. Predescu; 14) Arii Naționale: «Semănata-am

grâu mărunț și «Când aud cucu cântând» de I. Popescu. Pasărea executată de diaconu I. Popescu.

Cu aceasta s'a terminat serbarea, după care a urmat bal într'una din actualele sale de clasă.

Trebue să notăm că la această serbare a asistat un public foarte numeros care începu să vie la școală încă dela orele 1 p. m. În tot timpul serbării a durat o vie animație printr'asistenți.

Din orașul Câmpulung și satele vecine, am văzut pe: d-l G. B. Tuțuianu, sub-revizor școlar, cu familia, d-l locot. Tuțuianu cu doamna, d-nii sub-locot. Cantili, Nicolescu, Ștefănescu, d-l N. Manolescu librar, d-l Lazăr Vălimăreanu cu familia, d-l Costăchescu învățător din Le-rești, d-l Lăzărescu învățător din Voinești și d-l Codreanu învățător din Șelarii-Bogătești.

Succesul acestei frumoase serbări se datorește d-lui sub-revizor școlar, G. B. Tuțuianu, d-lui Al. Predescu învățător local, d-nei Victoria Popovici învățătoare locală, Părintelui diacon I. Popescu, d-lui I. Modreanu învățător din Nămăești, d-l I. Codreanu din Șelarii-Bogătești, d-lui Iosif Tuțuianu perceptor și d-lui I. Gabrea brigadier de jandarmi având un deosebit concurs din partea autorității comunale.

Un asistent.

Inștiințare.

Se cunoaște importanța ce se dă în străinătate cultivării gustului artistic, prin școalele de artă frumoasă. Statul, familiile domnitoare, municipalitatea și particularii se întrec între ei prin grija ce depun pentru instituțiile de acest fel. Aceasta și explică rafinamentul gustului artistic cu care sunt făcute toate obiectele lor de artă. La noi, în afară de cele două școli de bele-arte ale statului, una la București și alta la Iași, cari prin felul organizării lor nu sunt accesibile pentru oricine, nici o altă școală nu mai există în toată țara, unde tineretul să-și poată face educațiunea ochiului și a sentimentului pentru frumos.

Spre a răspunde la o parte din această lipsă vine să se înființeze astăzi prima școală particulară de desen și pictură pentru domnișoare.

Această școală autorizată de Onor. Minister Instrucțiunii publice și pusă sub conducerea pictorului Strâmbulescu, profesor de desen și pictură la școala de bele-arte din București, este analoagă cu școalele particulare din München și Paris, cum este: Azbë-Schule, Feer-Schule, Exter-Schule, Academie-Julien, etc., deosebindu-se de ele numai în aceea că ea va cuprinde două secții: una la fel ca întocmire cu cele din străinătate, pentru elevele care vor să-și facă o profesie din pictură, și alta pentru cele ce vor să-și facă numai educațiunea artistică, necesară în societate, dezvoltându-și și dispozițiile naturale pentru desen, pictură acuară, etc.

Programul de studiu al acestei școli va fi potrivit cu învățământul din fiecare secțiune: el va fi identic programului școlii de bele-arte pentru elevele cari vor să-și treacă examenele la stat, și va diferi de acestea pentru elevele cari nu urmăresc obținerea de titluri academice. În această din urmă secțiune, o parte din învățământul tehnic necesar numai pentru profesioniști, va fi înlocuit cu anumite studii practice, prin care elevele să poată pătrunde cu înetul în înțelesul frumuseții obiectelor din natură și a operilor de artă plastică. Ținându-se tot de odată seamă de aptitudinile personale ale fiecărei eleve și de durata timpului cât va urmări în școală fiecare, atât obiectele de studiat cât și modul de predare a desenului și picturii vor varia de la elevă la elevă.

Cursurile acestei școli vor începe imediat după înscrierea primelor 12 eleve; cererile de înscriere se vor adresa direct d-lui Ip. Strâmbulescu, Str. Avedic, 7, prin simple scrisori.

Condițiunile de plată pentru fiecare elevă sunt de 350 lei pe întregu an școlar (10 luni) plătiți odată cu începerea cursului.

Cronica Săptămâinii.

O circulară a serviciului sanitar.

Direcția generală a serviciului sanitar a trimis o circulară tuturor medicilor de județe, ca să ia măsuri ca sătenii să planteze pomi și copaci împrejurul locuințelor lor.

Această povoață o dăm și noi sătenilor pentru binele lor și al familiilor lor,—căci plantațiile de pomi slujesc la însănătoșirea locurilor băltoase, la oprirea germeților boalelor, la regularea căderii ploilor, la molcomirea curenților de aer, etc.

Parastas pentru pomenirea unui binefăcător.

La 26 Octomvrie trecut s'a săvârșit un parastas în comuna Călmățui, jud. Covurlui, pentru pomenirea lui Tache Atanasiu, fost mare proprietar, care a lăsat Academiei Române moșiile sale pentru scopuri culturale.

Se știe că Academia Română a înființat acolo o școală cu internat pentru copii de săteni din Călmățui și din comunele vecine. Un număr de 150 de copii urmează la acea școală, unde pe lângă carte mai învață agricultura, cultura pomilor și mici meșteșuguri.

La parastas a fost de față pe lângă rudele și prietenii binefăcătorului țaranilor și d-l P. Poni, vice-președintele Academiei Române.

Condamnarea unui deputat român din Ungaria.

Judecătoria de ocol din Arad a condamnat pe d-l I. Rusu Șirianul, deputat român în camera ungară, la o amendă de 400 coroane sau 20 zile de închisoare, în caz de neplată, pentru tipărirea în București a unei cărți cu subiectul «Românii din statul ungar», pe care n'a trimes-o guvernului maghiar.

Greu este pe lumea asta să spuie adevărul!

Intruniri românești în Ungaria.

La Lugos în Ungaria, s'a ținut la 5 Noemvrie o mare întrunire, la care au luat parte deputații români din Camera maghiară și un număr însemnat de Români.

Deputații Mihaly, Suci, Vlad, Pop, Rusu, Novac și Damian au ținut cuvântări cari au mers la inimă ascultătorilor. Adunarea a votat la sfârșitul ședinței o moțiune prin care cere înlăturarea ordonanțelor privitoare la împiedecarea limbei românești în școale, precum și votul universal pentru toți cetățenii majori.

Altă întrunire s'a ținut la Baziaș, unde s'a votat iarăși o moțiune privitoare la votul universal.

Românii din Ungaria luptă cu curaj pentru sfânta lor cauză națională și bine fac!

Sporirea învățătorilor în Bulgaria.

Printr'o hotărîre a Ministerului Instrucțiunii publice din Bulgaria, numărul învățătorilor va fi sporit anul acesta cu 300.

Bulgarii văd cu dreptate în înmulțirea școalelor primare ridicarea poporului.

O bibliotecă românească în Arabia.

Intr'o călătorie prin Arabia, d-l T. Burada, profesor la Con-

servatorul de muzică dela Iași, a descoperit la mănăstirea Sf. Sava din apropierea Mării Moarte o bibliotecă românească.

Această bibliotecă este așezată într'un turn foarte înalt și-ți trebuie să urci vre-o 382 de trepte până la ea. Cuprinde foarte multe cărți românești de prin anul 1.600 și chiar de mai înainte.

Nu se cunoaște din ce împrejurări biblioteca a ajuns tocmai în acea mănăstire.

Așteptăm însă ca d-l Burada să scrie mai pre larg asupra ei, spre a vedea cât este de prețioasă.

Adunare de deputați în Muntenegru.

Principele Nicolae al micului stat Muntenegru a dat o proclamație în care orînduește să se facă alegere de deputați (parlament).

Adunarea deputaților va fi chemată pentru ziua de 6 Decembrie viitor, adică de ziua principelui. Fără turburări ca cele din Rusia, Principele dă de bună voie drepturi poporului său în conducerea trebilor statului.

Numai Turcia va mai rămâne înapoi în această privință, căci acolo capul statului stăpânește țara după bunul său plac.

În ziua de 13 Octomvrie, d-l Ion Kalinderu Administratorul Domeniilor Coroanei a inspectat Domeniul Cocioc, însoțit de d-l Er. Medianu. A cercetat lucrările noi ce se fac pentru înfrumusețarea și trebuința Domeniului rămânând satisfăcut.

A vizitat școala din Brătulești de sub dirigența d-lui Al. Timoteșcu unde a făcut diferite întrebări școlarilor și rămânând mulțumit le-a dăruit mai multe cărți folositoare; iar soției diriginței și învățătoarei dela divizia I-a le-a dăruit câte o rochie.

Bibliografii

A apărut în Biblioteca pentru toți No. 232—233, *Ernani*, de V. Hugo dramă în 5 acte, traducere în versuri de Haralamb Lecca, prețul 0,60 bani. Editura Librăriei *Leon Alcalay*, București.

În aceste două numere ale Bibliotecii pentru toți, d-l Lecca a tipărit traducerea — făcută și reprezentată la Teatrul Național încă din 1898 — a dramei lui Victor Hugo, *Ernani*.

A apărut No. 11 din revista ^{* * *} JUNIMEA LITERARĂ cu următorul sumar: Basmul iubirei (versuri), B. Lucescu; O hotărîre, schiță, Liviu Marian; Voina, baladă populară, S. Fl. Marian; Cum scriu străinii despre noi, George Tofan; Toamna târzie (versuri), S. Beuca Costineanu; Mă întrebă (versuri), Rotica; Octavian Goga, V. M.; Dări de seamă, cronică, G. Codreanu și I. I. Nistor; Notițe bibliografice, Nr.

Redacția și administrația: Suceava (Bucovina), strada Sturza No. 655.

La un examen de muzică.

-- Spune-mi, te rog, câte note sunt în muzică?

— Păi, să vezi. . . depinde de lungimea bucății. Dacă e mai lungă, sunt note mai multe!

MULȚUMIRI

D-l T. Leulescu, dirigintele școlii din com. Dobroteasa, jud. Olt, în numele sâtenilor aduce mulțumiri d-lui Ion Tărtășescu, mare proprietar local, care cu prilejul înființării băncii populare «Infrățirea» în această comună, ne-au ajutat mult, atât material cât și moral, cumpărând toate imprimatele și registrele băncii cu spesele d-sale proprii. Tot d-sa a avut bunavoință ca să doneze școlii cu acte în regulă ³/₄ H a. pământ pentru gradina școlară. De asemenea aduc mulțumiri d-lui G. Olănescu, D. Ceaușescu, N. Andreescu, Stan Barbu, Anghel Bacșiș și factorul Ștefan Diaconu, pentru binevoitorul concurs ce-l au din partea d-lor, când e vorba a face ceva bun.

Licitațiuni.

În ziua de 12 Noembrie 1905, ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforie, licitație publică cu oferte închise, pentru închirierea pe termen de 3 ani, cu începere dela 26 Octombrie 1905, a următoarelor imobile din București și anume:

1) Prăvălia No. 7 din Palatul Băilor Eforiei, de pe Bulevardul Elisabeta, garanție provizorie lei 800

2) Apartamentul din fund, din imobilul Eforiei din strada Labirint 76, din Capitala, garanție provizorie lei 76.

Supra oferte nu se primesc.

În ziua de 29 Noembrie 1905, ora 10¹/₂ a. m., pentru arendarea muntelor Negrașu, Fundurile, Ziliștea, Treisteni, Podurile Sașilor, Podul Cioarei, Valea Cerbului din județul Prahova și Muntele Doamnele din jud. Dâmbovița pe perioadă de 10 și 15 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1906. Garanție provizorie lei 3.000.

Supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale, precum și orice informațiuni, se pot lua la Serviciul Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru.

Mâncătorii de pământ.

Locuitorii din ținuturile de pe lângă râul Orenoc din America de Sud au un pământ foarte puțin roditor, mai ales pentru puțina lor pricepere într'ale agriculturii. Fiind foarte des foame pe acolo, fiindcă pământul nu le dă altă hrană, ei s'au hotărât să mănânce «pământ». Fac turtișoare de pământ, le coc la foc și... se mulțumesc cu asta. Câte odată prăjesc aceste «plăcinte» într'un fel de untdelemn și atunci au o mâncare de... lux

La ce nu silește nevoia pe om!..

Pentru friguri. — O litră de vin alb și ca o nucă țipirig pisat, le amesteci și bei vinul tocmai în momentul când te prinde frigurile.

Pentru bube dulci. — Se ia rămășița dela cafeaua ce-o bei (trânjii), o amesteci cu untdelemn, speli copilul bine cu apă caldută la bube și-l ungi seara.

„STEUA“

Societatea «Steaua» are de scop a lucra pentru intinderea invataturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinta contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotizatia este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru invatatori proști rurali si sateni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procople, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Haret C. Spiru, fost ministru, profesor universitar (București), 60 lei; D. Constantinescu-Sinești (Giulești-Vâlcea), 1 leu; Gherasim Grozescu, institutor (București), 2 lei; Lucia Gher. Grozescu, institutoare (București), 2 lei; Petrescu Th. Alex. (București), 2 lei; Paulina Elinescu, institutoare (București), 2 lei; Boiu Olimpiu (Mălini-Suceava), 8 lei; Ștef. Colțescu (Mălini-Suceava), 5 lei; A. Precup (Mălini-Suceava), 5 lei; Gh. Iordăchescu (Mălini-Suceava), 3 lei; Dumitru Vasiliu (Mălini-Suceava), 2 lei; N. Lovinescu (Mălini-Suceava), 4 lei; D-tru Marin (Mălini-Suceava), 1 leu; Ioniță Barbu (Mălini-Suceava), 1 leu; Mihalache Sandu (Mălini-Suceava), 1 leu; N. Mitocariu (Mălini-Suceava), 1 leu; Ilie David (Mălini-Suceava) 1 leu; M. Marian (Mălini-Suceava), 1 leu; Gh. C. Ioachim (Mălini-Suceava), 4 lei; I. Dolejan (Mălini-Suceava), 2 lei; D. Teodorescu (Mălini-Suceava), 2 lei; Pavel Prachine (Mălini-Suceava), 4 lei; Alb Pebu (Mălini-Suceava), 4 lei; Nicolae A. Gheorghiești (Mălini-Suceava) 2 lei; Salomon Em. (Mălini-Suceava), 2 lei; Stamatie Alex. (Mălini-Suceava), 1 leu; Ioan Taslăvanu (Mălini-Suceava), 2 lei; Gav. Crețu (Mălini-Suceava), 1 leu; Gh. Leonte (Mălini-Suceava), 2 lei; E. Dumierescu (Mălini-Suceava), 2 lei; Petre I. Petrescu, învățator (Jud. Ialomița), 1 leu; Țic Ene, geandarm (Jud. Ialomița), 1 leu; Gh. Aliman, revizor de vite (Jud. Ialomița), 1 leu; Moscu Gh. Mihăilescu, învățator (Jud. Ialomița), 1 leu; D-tru Dinescu (Jud. Ialomița), 1 leu; Gh. Grigore (Jud. Ialomița), 1 leu; C. I. Ionescu, învățator (Jud. Ialomița), 1 leu; Pr. G. Popescu (Jud. Ialomița), 1 leu; Radu C. Duțulescu (Jud. Ialomița), 1 leu; Costache Popescu (Jud. Ialomița), 1 leu; Gh. Rădulescu (Jud. Ialomița), 1 leu; Costică I. C. Roșca (Jud. Ialomița), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.290; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 3.910 lei și 30 de bani.

(Va urma în numărul viitor).